

Verknipt Manuscript

Verknipt Manuscript

Ferdi Bechtold

Schrijver: Ferdi Bechtold
Coverontwerp: Ferdi Bechtold
ISBN: 9789402103212
© Ferdi Bechtold

Voorwoord

Een verknipt manuscript, dat is wat u voor u hebt liggen. In 2013 bracht ik mijn debuut uit: “Tevreden Rokers”, geredigeerd uit mijn manuscript “De Terugkeer”.

Een beetje uit baldadigheid en een beetje uit professionele interesse zocht ik naar andere manieren om dit manuscript te editen.

Al snel zag ik manieren om deze roman om te vormen tot (tenminste) twee chicklits en ik besloot ook deze twee boekjes uit te brengen onder de titels “Meisjes van Wassie Koelie” en “Een zeeheld aan lager wal”.

Verknipt Manuscript bevat zowel de roman als de twee chicklits, zodat de geïnteresseerde lezer op zijn of haar gemak kan bekijken wat voor verschil redactie kan maken op de inhoud, boodschap en doelgroep van een boek, zonder daadwerkelijk alledrie de boekjes te hoeven aanschaffen.

Uiteraard zijn er ook talloze andere manieren mogelijk om dit manuscript te editen. In dit geval is alleen maar “schrijven is schrappen” toegepast om de twee kleinere boekjes te maken.

Ferdi Bechtold, juli 2013

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	7
Tevreden Rokers	9
De spiering wordt geworpen	11
Michiel is een tevreden roker	31
Chantoile en haar zusters doen hun zegje	35
Jonge meisjesinstituut Wassie Koelie	41
Michoise leert Chantoile een lesje	50
Chantoile en Michoise bespreken het klantgesprek	55
Nicolettane geeft de meisjes een straffe reprimande	59
De meisjes gaan op pad met de bananen	66
De meisjes worden goede vriendinnen	69
Wassen en borstelen van het haar	73
Michiel kan de slaap niet goed vatten	88
Nachtzuster Desiree verzorgt de gekwetste	91
Het krieken van de dag	109
Het meisjesinstituut ontwaakt	115
De meisjes wisselen van gedachten	131
De meisjes nemen een verkwikkende douche	135
Michiel ontvangt een notarisklerk	142
Op bezoek bij de dames Wittenbier	146
Michiel heeft niets om zich voor te schamen	160
De dames Wittenbier doen van tjongejongejonge	163
Gedrieën genieten van een borreltje	166
In de rustkamer van Colinda	172
Michiel en Colinda maken zich op voor het diner	186
De middag op het instituut	196
Nicolettane vertelt haar verhaal	206
Nicolettane en Godelieve praten het uit	219
De avond valt in huize Wittenbier	227
Michiel en Colinda roken nog een sigaartje	244
Het diner wordt geserveerd	251

Meisjes van Wassie Koelie	257
De spiering wordt geworpen	259
Chantoile en haar zusters doen hun zegje	279
Jonge meisjesinstituut Wassie Koelie	285
Michoise leert Chantoile een lesje	294
Chantoile en Michoise bespreken het klantgesprek	299
Nicolettane geeft de meisjes een straffe reprimande	303
De meisjes gaan op pad met de bananen.....	310
De meisjes worden goede vriendinnen	313
Wassen en borstelen van het haar	317
Het meisjesinstituut ontwaakt	332
De meisjes wisselen van gedachten	348
De meisjes nemen een verkwikkende douche.....	352
De middag op het instituut	359
Nicolettane vertelt haar verhaal	369
Nicolettane en Godelieve praten het uit.....	382
 Een zeeheld aan lager wal.....	391
De spiering wordt geworpen	393
Michiel is een tevreden roker.....	413
Michiel kan de slaap niet goed vatten	417
Nachtzuster Desiree verzorgt de gekwetste	420
Het krieken van de dag.....	438
Michiel ontvangt een notarisklerk.....	444
Op bezoek bij de dames Wittenbier	448
Michiel heeft niets om zich voor te schamen.....	462
De dames Wittenbier doen van tjongejongejonge	465
Gedrieën genieten van een borreltje.....	468
In de rustkamer van Colinda	474
Michiel en Colinda maken zich op voor het diner	488
De avond valt in huize Wittenbier	498
Michiel en Colinda roken nog een sigaartje.....	515
Het diner wordt geserveerd	522

Tevreden Rokers

De spiering wordt geworpen

“U bent bekend met ons concept?”

“Nee, eigenlijk niet, ik heb uw naam van een vriend.”

Hij had haar al van verre zien aankomen. Ze sprak enkele woorden met de chauffeur van de shuttlebus en zwaaide haar collega's gedag. De wind blies haar regenjas omhoog terwijl ze haar rolkoffertje uitklapte. Ze liep rustig op zijn huis toe, kleine stappen, want ze droeg halfhoge hakken. Ze had een opvallend lange bruine staart, die beurtelings links en rechts van haar tevoorschijn floepte. Hij opende de deur.

“Goedemiddag, ik ben Chantoile van Domestic Services, u hebt gebeld voor een kennismakingsgesprek?”

“Inderdaad, kom binnen, Michiel, aangenaam.”

Hij gaf haar een hand en hield deze vast terwijl hij zijn blik gefocust hield op haar groene ogen. Zij liet haar hand rusten in de zijne en liet zich kalm naar binnen loodsen. Haar lach was geamuseerd en ze verspreidde een lichte geur van citroen.

“Kunt u misschien mijn trolley even aangeven, meneer?” Met zijn vrije hand pakte hij het koffertje en sloot de deur met zijn voet.

“Dank u, anders voel ik me zo onthand.”

“Kan ik wellicht uw jas aannemen?” Hij pakte haar regenjas bij de revers, ze liet hem soepel van haar schouders glijden. “Zo, dat is een lekkere voering, een keurige Schotse ruit van zuiver scheerwol, ik zal hem even oprollen zodat u een lekker kussentje hebt om op te zitten. Ik heb helaas nog geen zetels, ben enige tijd op zee geweest, had krijgsverrichtingen tegen de Engelanders. Wilt u koffie? Ik heb speciale koffie uit Colombia.”

“Graag meneer, ik drink mijn koffie met suiker en een lepeltje.”

“Gaat u toch zitten Chantoile, ik heb uw kussentje al klaargelegd, ik pak zelf ook even een jas.”

Chantoile plaatste zich schrijlings zodat zij ondanks haar korte rok haar zedelijk voorkomen kon bewaren, Michiel legde zijn jas tegenover haar en plaatste het koffieservies tussen hen op de grond.

“De Barbarijse zeerover heeft mijn huis leeggeplunderd terwijl ik handelingen had ter zee, het kan niet anders zijn, typisch een lafhartige daad van de vijand. En mijn vrouw heeft mij blijkbaar verlaten met onbekende bestemming, vandaar mijn telefoontje aan u, verontschuldigde hij zich. Let alstublieft niet op de rommel. Wilt u misschien een rokertje bij de koffie?”

“Daar zeg ik geen nee tegen meneer, ik rook graag kleine La Paz sigaartjes, hebt u deze misschien? Ik vind ze zo heerlijk geurig in de middag, ze geven me altijd zo’n ontspannen gevoel in mijn hoofd. Daarna neem ik graag een pepermuntje.”

“Ik zal even kijken voor u mevrouw, ik heb vast nog wel iets liggen, wilt u misschien een drankje bij uw sigaartjes?”

“Daar zeg ik geen nee tegen, meneer, doet u mij maar een lekker glaasje rode wijn, alstublieft.”

“Wilt u misschien ook een lekker stokbroodje met saté of wat Turks fruit voor bij de rode wijn?”

“Daar wil ik beleefd voor bedanken meneer, mijn zusters en ik hebben zojuist getafeld op de campus. Wij eten altijd tezamen vanwege onze confessie.”

“Ik begrijp het, zuster, ik heb helaas geen rode wijn, belieft u misschien een flesje Quantreau?”

“Dat vind ik heerlijk meneer, ik ben een levensgenieter, ik hoop dat u zich ook goed voelt, ondanks het verlies van uw inboedel en huisvrouw.”

“Ach, dat zal wel loslopen, ik ben blij dat u hier bent. Ik heb wel voor hetere vuren gestaan.”

“Het doet me deugd dat te horen meneer. U serveert Miniaturas zie ik, ruikt u toch eens hoe heerlijk.” Ze

boog zich voorover en hield het sigaartje onder zijn neus. Wat een keurig verzorgde handen en nagels, de geur van rozenblaadjes en tabak vulde zijn gemoed.

“Dit is inderdaad verrukkelijk mevrouw, werkelijk adembenemend. Kan ik u misschien plezieren met een vuurtje? Ik heb daartoe een doosje Swedish Matches binnen handbereik, zodat ik u direct ter wille kan zijn.”

“Wat attent, ik maak graag gebruik van uw aanbod. Een momentje alstublieft, dan stop ik hem alvast in mijn mond, terwijl u het strijkhoutje oplicht.” Als een ware charmeur bracht Michiel de lucifer binnen de straal van Chantoile, zodat zij slechts licht naar hem toe hoefde te nijken om het sigaartje aan te kunnen zuigen. “Dat hebt u zeer zeker vaker gedaan meneer, anders ware ik zeker in uw Chinoise beland. Het zou jammer zijn van zo’n mooi porseleinen servies.” Tevreden inhaleerde zij de tabak om deze vervolgens met licht getuite lippen te verspreiden door de kamer, waarbij haar hoofd een langzaam draaiende beweging maakte, de beweging waaraan men de observerende professional herkent.

“Ik zie dat u geniet mevrouw, ik krijg er zelf ook zin in. En maakt u zich alstublieft geen zorgen over het Chinoise, het is een erfstuk van mijn moeder, maar met deze lucifer van meer dan vijf centimeter wordt het aanlichten van allerlei sigaren een peulenschil. Ik zal het u tonen. Wilt u misschien nog even ruiken? Het is een Kornet uit Ootmarsum, zeer speciaal.”

Hij gaf het sigaartje aan Chantoile, die het dicht aan haar neus bracht. "Huhm, gearomatiseerd zo te ruiken, niet direct mijn smaak, waarom neemt u niet ook een lekkere La Paz zoals ik, dan kunnen we samen genieten van de pure smaak van een natuurlijke tabak. Weet u wat, ik zal direct een exemplaar in uw mond plaatsen, dat wordt vast heerlijk." Zij bracht haar linkerhand naar zijn achterhoofd en trok hem zachtjes naar zich toe terwijl zij met haar rechterhand het sigaartje van haar lippen nam en in zijn mond plaatste, een rozentuin vulde zijn voorhoofd. "Trekt u maar, het is heerlijk, ik neem wel een nieuwe", zei Chantoile met omfloerste stem. "Ik pak even de lucifers uit uw broekzak, als u mij toestaat. Geniet u maar, u hebt het verdiend gezien uw verliezen."

"Ach laten we niet te zeer dramatiseren mevrouw, het was met name oude rommel, het zou me zeer verbazen als de onbekende dader hier meer dan een grijpstuiver voor vangt in Barbarije. Hij had beter het Chinoise koffiestel meegenomen. Toont u mij toch liever hoe kinderlijk eenvoudig het is om met deze lucifers een sigaartje op te steken."

Ze nam het sigaartje tussen haar tanden en streek de lucifer over het doosje waarna het dennenhout direct vlam vatte. Zij stak haar sigaartje aan maar hoe ze ook zoog, het sigaartje wilde niet trekken. "Ik vrees dat ik hem stukgebeten heb, ik neem de volgende wellicht beter slechts tussen mijn lippen, ik zuig me het schompes op deze manier", sprak ze breeduit lachend.

Haar lach werkte aanstekelijk op Michiel. “Ik geef u mijn exemplaar, zie het als mijn bijdrage aan het lenigen van de nood van een dame. Neemt u mij niet kwalijk dat ook ik in de lach schiet, maar dit alles doet me zozeer denken aan mijn voormalige huisvrouw. Zij rookte helemaal geen sigaren, zij kon ze niet luchten of zien. Nu is zij haar eigen weg gegaan en roken wij hier tezamen alsof het nooit anders geweest is. Misschien kan ik u straks nog interesseren in een enkele japon die de onbekende dader over het hoofd heeft gezien. Ze is gemaakt van luxe zijden stof, afgezet met sierlijke stiksels van goud in brokaat en accenten van fijnmazige tule op fraai gestrikte gele linten. Ik ben me er zeker van dat ze u goed zal bevallen. Uw huid verdient de exclusieve weldaad van dit sieraad, gezien de aard van uw werkzaamheden. Ik heb deze japon indertijd verkregen vanwege een zakelijke transactie met de prinses van Mantsjoerije. Zij werd mij als zoenoffer ter beschikking gesteld, maar ik heb haar helaas naakt het bos in moeten zenden, want een vrouw brengt ongeluk op een schip. U zult begrijpen dat ik in de lach schiet, vanwege de uitzonderlijke toevalligheid van deze gebeurtenissen. Ook u komt mij voor als een prinses en ik heb hier wis en waarachtig een prinsessenjurk te verschenken.”

“Dit is zeker toevallig mijnheer, ik voel mij zeer warm welkom in uw gastvrijheid. U bemerkt dit waarschijnlijk aan mijn tevreden brede lach van licht wellustige vreugde die mijn innerlijk gevoelens weerspiegelt, als het oppervlak van een meer vol

gelukzaligheid. Ik geniet best nog enige tijd van mijn wilde Miniaturas. Een glas voor de Quantreau heb ik op dit moment niet nodig, ik beperk me voorlopig tot deze heerlijke Colombia, anders zou ik nog in staat zijn spontaan een merengue te dansen op de tafel, als deze niet ook ontvreemd was door de onbekende dader.”

Chantoile voelde zich blijkbaar goed op haar gemak. Ze had haar schoenen uitgetrokken en haar schrijlingse zit verruilt voor een ontspannen kleermakerszit. Met keurig rechte rug lepelde ze twee schepjes suiker in haar kopje.

“Chantoile, Hebt u er bezwaar tegen wanneer ik een boek op uw hoofd leg? U bevindt zich in een zo mooie houding.”

“In het geheel niet meneer, ik ben blij dat u opmerkt dat ik aan mijn houding gewerkt heb. De zusters en ik besteden veel tijd aan ergonomische en gymnastische oefeningen op onze campus. Wij organiseren regelmatig circusvoorstellingen om elkaar onze kunsten te tonen ter vermaak. Onze aula verwordt tijdens deze opwindende happenings tot een theater van veelkleurige rollende ballen, fraai zwierende linten, schitterende kostuums en acrobatische hoogstandjes. Soms doen we het in onze broek van het lachen, soms van ondraaglijke spanning, wanneer een van onze zusters over het slappe koord probeert te dansen. Deze bijeenkomsten zijn werkelijk zeer enerverend. Als u een momentje geduld hebt verplaats ik mijn kontje een

klein stukje naar achteren, want er kriebelt een knoopje van mijn jas tussen mijn billen. Ik zal me alvast goed proberen te concentreren, mijn spanning uit zich vaak via mijn lachspieren en een rode blos, zoals u misschien ziet. Hoe zich deze verhouden tot mijn groene ogen en recht gesneden donkere pony laat ik aan u om te beoordelen. Welk boek hebt u in gedachten?"

"Ik denk in deze aan de "Inleiding tot de studie van het Nederlandse recht." Ik bestudeer dit boek al enkele jaren en ik heb een ambivalente verhouding tot de inhoud ontwikkeld. Mijn tweeslachtigheid in beschouwing van dit boek beweegt zich tussen de termen geestdodend en gortdroog. Meer dan vierhonderd pagina's pieterpeuterige letterbrij, ik heb er speciaal een bril voor moeten aanschaffen. Ik zie het als een uitdaging om deze stof tot mij te nemen en vervolgens een tentamen af te leggen, aangezien deze stof deel uitmaakt van een course die ik te zijner tijd succesvol wil afsluiten. Liever ging ik echter stoutmoedige kriegslisten ten uitvoer leggen, dan mij te verdiepen in de bespiegelingen van hooggeleerden. Vandaar ook dat ik u gevraagd heb mij ter kennismaking te willen ontmoeten. U zult uit dit alles begrepen hebben dat ik belangwekkende onderwerpen te bestuderen heb en deze besognes vanwege de Barbarijse zeerovers bemoeilijken mijn studies. Ik voel me zowaar bijna een Fransoos dat ik u al mijn zorgen vertel, maar het kan ook veroorzaakt worden door uw liefelijke naam, deze wekt bij mij warme gevoelens op."

“Ik voel met u mee meneer en help u graag verder met uw studies, ook ik ben een studente en uw relaas herinnert me aan de moeilijke momenten die ik gehad heb tijdens mijn studies van de altviool en de gymnastiek. Gedurende mijn eerste vogelnestje op het gymnasium kwam ik met mijn gebronsde vlezige dijen geheel vast te zitten in de ringen en scheurde uit mijn broekje, waarna mijn zusters misplaatste grappen begonnen te maken en te joelen dat ik ook mijn t-shirt omhoog moest doen, vanwege hun grote nood om ook mijn mooie stevige tetten te zien. Ik voelde me verschrikkelijk opgelaten en kreeg het zo warm dat mijn zusters me uiteindelijk met ijswater hebben moeten afkoelen. Ik verzin het echt niet, het is werkelijk wis en waarachtig zo gebeurd als ik u zeg, er is zelfs een fotoreportage van gemaakt. Stond ik me daar plotseling met priemende prammen in de United Jetsers. Wellicht hebt u al eens kennis genomen van dit vrouwenblad, als belangwekkend marineman. Het staat vol met hachelijke avonturen van juffrouwen in nood. Niet echt een blad waar een meisje zoals ik graag te kijk wordt gezet, maar ja, u weet hoe dat gaat in de journalistiek; als iets interessant is smullen ze er van. Wat dat betreft gaat het in de journalistiek niet anders dan elders toe; er zijn veel mensen die kunnen genieten van grote schoonheid vanwege een persoonlijk gevoel dat het bij hen teweegbrengt. U kunt zich waarschijnlijk geen voorstelling maken van de avonturen waar mijn zusters en ik dagelijks in betrokken raken. Van dat vogelnestje is uiteraard niets meer terechtgekomen. Plaatst u toch alstublieft uw

gewichtige materie op mijn kruin, dan zal ik proberen er mooie gymnastische figuren om heen te maken voor u. Misschien dat ik al doende uw last kan verlichten.”

“Beste Chantoile, ik herinner me deze reportage inderdaad nog goed. Klootvioolstudente kan geen vogelnestje maken, zo luidde de kop volgens mij, werkelijk zeer tendentiekus. Waarom er indertijd niet gekozen is voor iets smaakvollers als ‘Altvioliste staat haar mannetje in de ringen’ is ook mij een raadsel. Ik had u niet direct herkend, want zoals ik het me herinner hing u indertijd volkomen afgepeigerd met wilde blonde lokken en rood aangelopen gezicht ondersteboven in de ringen de paljas uit, in poses die weinig te raden lieten met betrekking tot uw persoonlijk welbevinden, werkelijk beschamend. Als marineman draag ik lichaamsbeweging hoog in het vaandel. Welke stoethaspel laat zich op deze manier ringeloren? U hebt er goed aan gedaan uw haar te verven, het was geen gezicht, donker gaat zo veel beter tezamen met uw groene ogen. Ik volg de avonturen van de dames in United Jetsers overigens op de voet, ze zijn voor mij een belangrijke inspiratiebron geweest gedurende mijn gehele loopbaan bij de Koninklijke Marine. Ik zal nu zonder verdere poespas en omhaal het boek op uw hoofd neerleggen, als u er klaar voor bent.”

“Mijn beste heer, rekent u er maar op dat ik er helemaal klaar voor ben. Tijdens mijn studies met de zusters hebben wij vaak uren besteed aan het keurig rechtop

lopen door de gangen van ons gymnasium. Vaak plaatsten wij hiertoe inderdaad een boek op ons hoofd, precies als u voornemens bent te doen. Ik verheug me daar zeer op, omdat het me in de gelegenheid zal stellen u te tonen dat ik sinds mijn schoolmeisjesdagen gegroeid ben tot een schone jonge vrouw die in evenwichtsoefeningen zaken kan verrichten waar menig ballerina een puntje aan kan zuigen. Wat dat betreft is het misschien nog aardig om te vermelden dat wij onze excellente resultaten tijdens het rechtop lopen mede te danken hebben aan het bestuderen van onze geslachtsgenoten buiten het gymnasium. Wij zoeken de meest liefvallige loopstertjes in de menigte, bestuderen hun derrière, dijen en kuit, kiezen dezelfde schoenen al naar gelang de bouw van ons eigen achterwerk en voilà, daar is een nieuw liefvallig wiegend loopje geboren. Wellicht dat dit een aardige tip voor u is in het geval u eens schoeisel voor een nieuwe geliefde zou willen verwerven, aangezien uw huisvrouw haar eigen weg is gegaan, maar laat mij u toch zeker niet afhouden van het plaatsen van uw boek met mijn onnozele gekeuvel. Het is de koffie die mij maakt tot iemand die graag vrijmoedig spreekt over passionele zaken. Ikzelf draag graag mooie donkerblauwe instappers met een halfhoge hak van een gerenommeerd merk, zoals u hier naast uw schitterend Chinoise ziet staan, maar ook andere kleuren vind ik erg mooi, al naar gelang ik een bepaald ensemble wens te dragen in verband met mijn vrouwelijke vooringenomenheden op een zeker moment.

Misschien is het nu toch beter meneer als ik eerst een klein glaasje Quantreau tot mij neem om mijn zinnen te bedaren, want ik raak er geheel opgewonden van. Ik begin er zelfs zwaar van te ademen, zoals u misschien zult zien aan mijn hevig opbollende truitje. Ik draag mijn borsten vandaag in een werkelijk schitterende zwarte bustier, gemaakt van heerlijk zachte natuurlijke katoen, afgewerkt met sierlijke lovertjes van de fijnste Brusselse kant, maar hier heeft mijn kleedster misschien toch niet zo'n verstandige keuze gemaakt, gezien de toestand waar ik me nu al weer in bevind. Ik begin al weer te wiebelen en transpireren, nauwelijks een goede uitgangspositie voor iemand die zich graag wil bewijzen als een evenwichtskunstenares. Als u er geen bezwaar tegen maakt wil ik ze op dit moment toch graag los dragen, een momentje van uw tijd is alles wat ik hiervoor nodig heb. Kan ik u misschien kennis laten maken met dit weldadig zachte warme gevoel? Ik zal u hiertoe dit goedgevormde behaasje graag aanreiken. Ik kan me al helemaal voorstellen hoe mijn angorawollen truitje me een werkelijk heerlijk ontspannen gevoel zal geven op mijn onderliggende naaktheid, ik voel me al weer meer op mijn gemak. U zult toch hopelijk begrijpen dat dit alles voor mij voelt als een herbeleving van mijn ringenavontuur waarvan u eerder al kennis hebt genomen, of kunt u zich niet verplaatsen in de gevoelens van een demoiselle? Ik vrees met grote vreze dat ik op weg ben naar een nieuw beschamend fiasco. Geeft u mij toch alstublieft snel een glaasje Quantreau en enige roltabak, mijnheer, zodat ik me kan herpakken! Welke heer laat een dame

zo lijden in haar moment van nood? Hebt u dan werkelijk niets geleerd van al hetgeen u over onze avonturen gelezen hebt?”

“Ik ben me werkelijk van geen kwaad bewust Chantoile, ik heb u hier ter kennismaking uitgenodigd omdat ik graag schoon schip wil maken en graag met u wil praten over datgene wat u hierin voor mij kunt betekenen. Ik ben een groot voorvechter van een schoon schip. Voelt u zich gerust op uw gemak en reikt u mij toch alstublieft uw ondergoed aan, ik zal het graag aandachtig beoordelen, als ik u hier een plezier mee doe, maar ik ben zeker geen connaisseur. Ook roltabak heb ik tot mijn beschikking, want ik vind sigaren een beetje zwaar om gedurende de hele dag weg te paffen. Ik zal graag een sigaretje voor u draaien, als u mij toestaat, of draait u liever zelf? Ik ervaar onze kennismaking tot dusverre als zeer bijzonder aangenaam, dus maakt u het zich toch alstublieft gemakkelijk, terwijl ik u dit genoeg doe.”

“Dank u, meneer, het doet me deugd dat u mij ook graag ziet. Het is mijn eerste keer namelijk, ik heb nog niet eerder een klantgesprek gevoerd en ik ben niet beschaamd om naar waarheid te moeten opbiechten dat ik een beetje nerveus ben. Het is uw kalme aanwezigheid die maakt dat het mij zo gemakkelijk af gaat en ik ben u daarvoor zeer dankbaar. Ik heb mij zelden zo ontspannen gevoeld, ik zal terstond mijn behaasje uittrekken en het ter uwer beschikking stellen. Het is werkelijk zeer schoon en goedgevormd. Wellicht

kan het u op een later moment nog van nut zijn om aan uw vrienden te kunnen tonen als een soort van trofee, dit is werkelijk geen probleem, kijkt u maar of u zich daar goed bij voelt. Weest u zo vriendelijk om voor mij een sigaretje te rollen, dan toon ik u hoe een vrouw zich geheel van haar lingerie kan ontdoen, zonder haar truitje uit te trekken. Ik denk dat dit u als een liefhebber van techniek wel zal interesseren, tenzij ik mij sterk vergis. Ik spreek hier uiteraard niet over mijn broekje, want dit is mij vandaag niet verstrekt. We zouden uiteraard niet willen dat ik er tijdens zo'n belangrijk gesprek nogmaals uit mijn broekje zou scheuren, hoezeer u dat misschien ook in het geheim zou bevallen en ongeacht of ik persoonlijk eventueel graag bereid zou zijn u dit heimelijke pleziertje te willen gunnen. Vandaar dat mijn kleedster voor mij een soepele huidkleurige panty heeft uitgekozen, om problemen te voorkomen. Ik kan er zonder problemen een split mee maken."

Chantoile bracht zichzelf in opperste concentratie door een aantal keer diep adem te halen en vervolgens te vervallen in een gelukzalige glimlach waarbij haar tong haar bovenlip raakte. Langzaam bleef ze haar tong heen en weer bewegen, als om haar concentratie niet te verliezen. "Ik krijg vaak last van droge lippen als ik oefeningen doe, neemt u mij niet kwalijk meneer. Ik zal eventjes aan de Quantreau moeten nippen, dat smaakt zo heerlijk zoet, laat het glas maar zitten. Geniet u ondertussen maar even van de aanblik."

Michiel zag hoe Chantoile de Quantreau langzaam aan de mond bracht en er voorzichtig een slokje van nam. “Het komt mij voor dat uw kleedster toch weldegelijk een goede keuze heeft gemaakt, uw zwarte behaatje schijnt werkelijk schitterend subtiel door uw okergele truitje heen, werkelijk magnefique hoe zij uw rondingen heeft weten aan te zetten. En dan uw zwarte plooirokje daar weer onder, werkelijk een wonderschone combinatie als u het mij vraagt. U zou er misschien nog goed aan doen uw haar los te maken en over uw schouders te draperen, uw sierlijke staart hangt er maar verloren bij op dit moment, eeuwig zonde. Ik heb hier overigens een mooi sigaretje voor u, ik zal het graag in uw mond stoppen als u zich hebt ontdaan van uw behaatje.”

“Ik heb genoeg gehoord, mijnheer. U noemt zichzelf geen kenner maar uw kijk op vrouwelijk schoon is zeer waardevol voor mij. Ik voel mij een bakvis dat ik hier nog zit met mijn staart, staat u mij toe deze vergissing direct te corrigeren.” Met een enkele handbeweging maakte ze haar staart los en wierp ze haar haar over haar linkerschouder, waar het in een soort van waaiervorm tot stilstand kwam. De zachte geur van rozemarijn verspreidde zich door de kamer. “Deze fout zal ik zeker niet vaker maken, ik heb mijn lesje wel geleerd. Misschien is het leuk als u eerst uw boek nog plaatst, alvorens ik mijn kunsten zal tonen, ik ben wel in voor een uitdaging. Zou u misschien ook zo vriendelijk willen zijn even een fotootje te maken, nu ik er zo goed bij zit, zodat ik het mijn zusters kan tonen?

Deze is alleen bestemd voor ons interne discours, wij zijn namelijk voornemens zelf een sexy glossy magazine te exploiteren, middels welk wij dan prettige truitjes kunnen verkopen en andere zaken waar de vrouw zich prettig bij voelt. Ik ben benieuwd naar uw kijk op dit onderwerp.”

“Lieve Chantoile, ik zal u graag behulpzaam zijn ten behoeve van uw interne discussie, hoewel ik liever niet te veel inzicht geef in mijn persoonlijke oogpunt. Het is zeker niet mijn gewoonte om dit doormiddel van foto's te openbaren, ik zou maar eens slapende honden wakker kunnen maken. Ik houd me vaak in het achterhoofd dat ook mijn private opvattingen en bezittingen onderdeel kunnen worden van allerhande oorlogshandelingen, vandaar dat ik mijn conversaties meestal beperk tot niemendalletjes.”

“Ik begrijp wat u bedoelt, ik praat daar ook graag over. Ik stel voor dat we de camera en het boek gelijktijdig oversteken. Ik draag mijn telefoon in mijn rokje, we hebben het door onze naaisters laten modelleren naar het voorbeeld van een tennisrokje waar je als meisje onbeschaamd je ballen onder vandaan kunt halen, zonder dat dit al te veel opzien baart. Ik zal het u tonen, hoewel het principe van ons rokje in dit geval vanwege mijn kleermakerszit niet helemaal op gaat. Ik denk dat dit geen problemen zal opleveren, gezien het doel van mijn bezoek. Ik gun u graag een persoonlijk inkijkje in mijn privé-leven en ben blij dat u mij tot uw huis hebt toegelaten, zodat ik u persoonlijk kan treffen. Laten we

toch echter vooral het Chinoise niet uit het oog verliezen, wanneer wij deze geschenken uitwisselen ter verdere verdieping van onze ontluikende vriendschap, het zou bijzonder jammer zijn wanneer wij daar op zouden belanden, als een spreekwoordelijk stel olifanten. Dit zou een smet zijn op de nagedachtenis aan uw moeder, dat zou ik liever niet op mijn geweten hebben.”

“Ach Chantoile, ook ik ben een evenwichtskunstenaar op mijn eigen wijze, ik denk dat onze uitwisseling zonder problemen zal verlopen. Het inkijkje dat u mij biedt is overigens werkelijk schitterend, de geborduurde loverapplicaties op uw panty doen mij denken aan de sierlijke tribale tatoeages waarmee steeds meer jongedames zijn uitgerust tegenwoordig, erg mooi, een lust voor het oog als u het mij vraagt. Wanneer een mooie jonge vrouw zoals u me graag ongedwongen en vrijblijvend haar kwaliteiten onder ogen wil brengen, staat het haar wat mij betreft vrij om dat te doen, maar ik wil me in deze kwestie niet te zeer door u in de kaart laten kijken. Ik zou u misschien maar wijzer maken dan u al bent. Ik verkies vaak de stilte wanneer ik een pointe denk te zien.”

Er ontstond een alomvattende serene stilte tussen Michiel en Chantoile. Chantoile nipte nog wat van de Quantreau en Michiel besloot het gerolde sigaretje toch maar zelf op te roken. Grote wolken uitblazend was het uiteindelijk Michiel die de stilte doorbrak.

“Ik bezie dit alles met grote interesse, Chantoile. Uw panty is een sieraad aan uw been en ik denk dat u deze zeker goed zou kunnen verkopen via uw glossy, als u deze van de grond krijgt. Ook ben ik van mening dat het heel goed mogelijk is dat ook mannen zich zullen interesseren voor uw blad, niet enkel uw zusters. U zult zich er dan echter terdege rekenschap van moeten geven dat mannen waarschijnlijk meer aangetrokken worden door de inhoud van uw panty en behaasje, dan door de mooie versieringen. Wat dat betreft wil ik graag een bekend Japans gezegde aanhalen: de vrouw is geïnteresseerd in ikebana, de man in de inhoud van het doosje. Als u zich alstublieft voorover wilt buigen zal ik u tegemoet komen en het boek op uw hoofd plaatsen.

Langzaam bogen ze zich naar elkaar toe, rechte rug, gezicht naar voren gericht, over het porseleinen Chinese koffiestel. Michiel plaatste het boek met de rug naar voren op Chantoile haar hoofd en zij overhandigde hem haar telefoon. Zonder elkaar voor het overige aan te raken toucheerden ze de tong en lippen, waarna ze langzaam met wijd uiteen gespreide armen terugzegen in hun kleermakerszit op hun geïmproviseerde kussentjes, om nog even na te genieten van dit zoete moment.

“U smaakt lekker Chantoile, ik zou er best aan kunnen wennen, heerlijk die stroperige zoetheid vermengd met uw zweet en de geur van citroen uit uw oksels. Laat me nu even de foto maken. U staat er deze keer goed op,

misschien kunt u nog even uw handen boven uw hoofd tegen elkaar plaatsen, dan komen al uw verhoudingen nog beter tot hun recht. Werkelijk heel mooi, ik denk dat u ook uw zusters in hun intimiteit zult weten te raken met uw overweldigende schoonheid. Ik krijg er een heel bijzonder gevoel van, misschien kunt u nog even blozen en lachen. Chantoile, de rondborstige Inleiding tot de studie van het Nederlandse Recht, een waar kunststukje. Een betere stimulans kan een ijverige student zich niet wensen."

Chantoile zette grote ogen op. "Dat blozen zal wel lukken, meneer," zei ze glimlachend. "Hebt u misschien een pepermuntje voor me? Dat vind ik zo heerlijk fris en anders krijg ik weer commentaar van de zusters. Ik stel voor dat u mijn telefoon even onder u houdt, misschien kan deze u vanavond nog behulpzaam zijn bij uw studies. Er staan ook nog enige andere foto's op die u naar believen kunt bekijken, ook een paar niet gepubliceerde beelden van de Jetsers-reportage en wat vioolmuziek. Dat behaaitje houdt u van mij tegoed, want ik moet nu helaas gaan, de shuttle staat al weer te wachten. Ik hoop dat ik u enig inzicht heb kunnen geven in ons concept, ik zal het in ons volgende gesprek graag nader toelichten. Maar ja, u kent dat wel, de tijd vliegt als het gezellig is. Voor het overige is het vooral wat zuigen, stoffen, soppen, wassen, strijken en alles wat er zoal met betrekking tot de huishouding gedaan moet worden in uw specifieke geval, maar daar hebben we het binnenkort nog uitgebreider over. In feite is het zo dat wij werkelijk

allerlei zaken kunnen regelen. Als u nog vragen hebt kunt u altijd bellen, de telefoon verbindt u automatisch met mij via een beveiligde lijn, zodat onze communicatie niet ten prooi zal vallen aan de kritische blikken van anderen. Zal ik de sleutels maar alvast meenemen?"

"Dat is prima Chantoile, Ik heb nog wel wat Wilhelmina pepermunt liggen. Trekt u alvast uw schoenen en jas aan dan zal ik u naar de deur begeleiden. U kunt altijd bellen, u weet mijn nummer. Zal ik uw trolley even naar de deur rollen? Anders wordt het zo'n gesjouw voor u. Het boek kunt u nu gerust wegleggen hoor, steek uw tong maar uit, dan leg ik er een pepermuntje op."

Hij opende de deur, gaf Chantoile een tikje tegen de bil en bleef haar nakijken terwijl ze met haar verfomfaaide regenjas, trolley en wapperende haren door de wind wiegde. Het gegiechel en gejoel van haar zusters in de shuttle werd gedragen door de wind, maar daar trok ze zich waarschijnlijk weinig van aan. Haar eerste klantgesprek was geslaagd.

"Zo een lekkere seniorita, dat zal er wel in gaan."

Michiel is een tevreden roker

“Zo, dat was een mooie ontmoeting, ik voorspel mezelf een zonnige toekomst. Wat een schitterende vrouw en een harde werkster ook, dat straalt er vanaf. Ik ben me er zeker van dat zij de taken van mijn huisvrouw op waardige wijze zal kunnen overnemen. Chantoile is bijzonder goed gekleed en zij voert intelligente conversatie, evenals ik van mijn huisvrouw gewoon was. Het is mij een raadsel waarom zij mij verlaten heeft, zonder verdere berichtgeving. Misschien was zij haar leven in eenzaamheid moe. Chantoile is een gymnaste en zij bespeelt de altviool, dit zal goed van pas komen in het huishouden.”

Hij sloeg zijn logboek dicht en nam tevreden enkele trekjes van zijn seniorita. Hij had al sinds jaar en dag de gewoonte om een logboek bij te houden, als was hij op zijn schip. “Een historisch document, waaruit ik eerdaags na mijn pensionering misschien mijn memoires zal kunnen extraheren”, had hij altijd geginnegapt tegen zijn vrouw. Zij beantwoordde deze opmerking meestal met de woorden dat de mensheid waarschijnlijk meer gebaat zou zijn bij zijn deelname aan een bloedige zeeslag en dat nog niet alles afgevinkt was op het takenlijstje.

Michiel voelde zich zo jolig dat hij zowaar een frivole opmerking maakte in zijn historisch document: “Alles wijst er op dat mijn vrouw met Berend Botje uit varen is gegaan. Zij heeft de grote roerganger verlaten.

Misschien moet ik haar maar een stuk flessenpost sturen. Ik zal deze terstond ledigen en in de dichtstbijzijnde sloot werpen.”

Langzaam vulde de kamer zich met blauwe slierten. Dit was lang geleden, want zijn vrouw had er altijd een grote hekel aan gehad als hij zijn sigaren binnen rookte. “Ze stinken al het meubilair onder, ga buiten roken, viespeuk”, zei ze dan op haar eigen specifieke wijze, die Michiel nooit erg had kunnen waarderen en die bij hem een wrevelig gevoel had oproepen, precies het gevoel dat een mens niet probeert op te wekken wanneer hij het gezelschap verkiest van een prettige seniorita. Nu rookte hij echter gelukzalig in een kamer zonder commentaar. Zijn gedachten waren vervuld van de zachte zoetheid van Chantoile. De geur van zijn sigaar vermengde zich met zijn herinnering aan haar geur van rozen en citroenen.

Het kraaiennest, zo noemde hij zijn studeerkamer als hij werkte aan zijn logboek, vanwege de kraaien die hem altijd tegemoet gevlogen kwamen zodra hij achter het raam plaatsnam. “Wat is een mens zonder logboek?” dacht hij vaak bij zichzelf. “Hoe kan een leven betekenis hebben zonder dat de gebeurtenissen voor het nageslacht vastgelegd worden.” Zijn vrouw en hij hadden echter persoonlijk nooit voor nageslacht kunnen zorgdragen. “Zodra ik admiraal ben wordt alles anders”, had hij zijn vrouw altijd toegesproken, “dan gaan we genieten van onze plaats onder de zon en maken we een kajuit vol matrozen.”

“Ik ga geen matrozen maken met een stinkende viespeuk, het is alsof ik een asbak leeg vreet als je in mijn buurt komt, daar helpt echt geen Wilhelmina pepermuntje tegen als je dat soms denkt. Ik doe het nog liever met een stel Babarijse zeerovers, waardeloze ouwehoer.” Zij had nooit veel waardering gevoeld voor zijn werk als Parlez-officier, maar dit gevoel had ze nooit expliciet uitgesproken naar Michiel.

Hij had het echter intuïtief aangevoeld en dat was het juist dat zijn werk als Parlez-officier altijd zo had bemoeilijkt. “Een mens zonder sterk thuisfront is eenzaam en wenst zichzelf en zijn vijanden dood”, zo had hij het genoteerd in zijn logboek.

Maar nu had hij Chantoile. Hij verheugde zich al op hun volgende ontmoeting, zodat ze weer samen acrobatische kunstjes zouden kunnen uitvoeren en sigaren roken. “Niks stinkende asbak en chagrijn, hij genoot van de heerlijke Quantreau. Hij proefde nog de heerlijke zoetheid van haar lippen terwijl hij de fles aan zijn mond zette.

De Jetsers-reportage was vele malen uitgebreider dan hij gedacht had en hij bekeek deze nogmaals met grote vreugde. Ook de exclusieve beelden waren werkelijk verrukkelijk, een lust voor het oog. Op de achtergrond klonk haar zoetgevooidheid die een vioolmuziekje begeleidde. Ze vertelde ondeugende verhaaltjes over hoe zij en de zusters dit alles was overkomen op geheel toevallige wijze en dat zij zich in haar naïviteit nooit

gerealiseerd had dat dit alles zo veel interesse zou opwekken bij de liefhebber.

“Wie had ooit kunnen vermoeden dat mannen zich interesseren voor en paar sportende, zwetende, giechelende zusters die lol maken met elkaar? Hier sta ik mooi beteuterd te kijken met mijn pruillipjes, ik kan er wel van gillen, zuchten, huilen en stampvoeten tegelijk. Ze hebben me verschrikkelijk oneigenlijk te pakken genomen! Wie is daar nu op bedacht in de omgang met haar eigen zusters?” Dit alles deed haar sprankelende persoonlijkheid tot in zijn ziel weerklinken, als het lichtvoetige geklingel van een Tibetaans gebedsbelletje; Wat een klasse apart, wat een openhartige vrouw naar het hart!

Als een donderslag bij heldere hemel schoot hem de titel van de glossy voor de zusters te binnen: Vrije Jetsers, het blad voor de vrije vrouw van nu en morgen. Hij had de neiging om Chantoile direct te bellen, maar besloot toch eerst een dutje te doen. Hij sloeg zijn lange zwarte jas als een behaaglijke deken om zich heen, stelde zich voor hoe Chantoile het koffieservies heupwiegend naar de keuken zou brengen en viel met een tevreden glimlach in slaap.

Chantoile en haar zusters doen hun zegje

“Stilte zusters, wat is dit voor beschamende vertoning van uitzinnige blijdschap en onmatigheid? Houdt toch alstublieft de woorden van onze geliefde stichteres indachtig: er is geen stilte zo stil als hij kan niet doorbroken worden door een hoop misplaatst schunnig kabaal.”

De zusters realiseerden zich dat ze kinderachtig bezig waren en hun stemmen namen de juiste fluitertoon aan, zoals de gewoonte was in de shuttle. De wind verwerd weer tot het kalme geruis van een briesje aan zee op een zonnige zomermiddag, terwijl de stemmen verstomden en de zusters hun vragende blikken nieuwsgierig naar Chantoile richtten. Zij klapte haar koffertje in en nam plaats op haar bevallige achterwerk, terwijl haar zusters bewonderend toekeken. Wat een mooi stel billen, ze waren allemaal jaloers.

“Zeg eens billenkoek, hoe ging je klantgesprek?” sprak zuster Michoise met een verwilderde blik.

“Het ging werkelijk heerlijk, we hebben al onze tijd samen genoten met heerlijke koffie, drankjes en sigaartjes. Het is een verschrikkelijk aardige man die er werkelijk alles aan doet om een meisje op haar gemak te stellen. Ik heb geluk gehad en ik hoop dat hij me zo snel mogelijk belt. Ik heb hem mijn telefoon gegeven, zoals je me verteld had, maar hij lijkt me te veel een heer om mij direct vanavond al op onze campus te

bellen. Eerder een bedeesde en aardige kameraad, dus dat zal wel morgen overdag worden. Hij is een man van de daad en een ijverig student die vanavond ongetwijfeld belangwekkende verrichtingen zal hebben.”

“Hoe verklaar je ons dan je verschijning als was je zojuist verwickeld in een wilde vrijpartij, zuster?” sprak zuster Nicolettane.

“Dit is alles zeer eenvoudig te verklaren, er is niks onoorbaars voorgevallen, in het geheel niet. Onze broeder is geheel berooid en platzak achtergelaten door de Barbarijse zeerover, vanwege de vuige diefstal van zijn meubilair. Wij hebben er onze jassen moeten gebruiken als kussentjes, zo leeg was de grote leegte van zijn woonkamer, het was wis en waarachtig om een mens zich ontroostbaar te laten voelen. Uit barmhartigheid heb ik mijn haren losgegooid voor onze broeder, als om hem liefdevolle warmte te verschaffen in zijn grote leegte, als het ons zusters betaamt zich te ontfermen over onze medemens. En deze mens heeft het ook nog verstaan mij koffie met suiker te schenken uit zijn beste Chinoise, als was ik waardig om hem in zijn grote leegte te treffen, om onze aanbieding te doen. Daarbij heeft hij mij naast dit alles ook nog laten proeven van zijn beste liqueuren, als was ik niet een eenvoudige zuster met een verkooppraatje. Ik kon niet anders voelen dan een hevige aandrang om hem te kussen na dit alles en aldus heb ik gedaan vanuit de grond van mijn hart. Het was alles heerlijk zoet en als

van honing. Ik heb er geheel geen spijt van, Nicolettane. Ik ben me er tamelijk zeker van dat wij elkaar binnenkort nogmaals zullen spreken, als ook het doel is van onze onderneming, tenzij ik mij sterk vergis."

"Heeft hij je herkend, Chantoile?"

"Jazeker, Nicolettane, hij was goed bekend met mijn reportage in de United Jetsers en sprak daar met niets anders dan lof over. Hij is graag bereid ons te helpen met ons vrouwenblad en ik denk dat deze hulp goed van pas zal komen, want hij geeft blijk van een groot inzicht in de zaken van de vrouw. Ik denk dat wij in onze handjes mogen klappen, zuster."

"Misschien heb je gelijk Chantoile, ik stel voor dat wij allen u verschoning schenken en Old MacDonald had a Farm klappen. Als u maar zo vriendelijk wilt zijn te beginnen, zuster Michoise, dan zal het hier onder ons al snel een gezellige boel worden. Of is er misschien iemand meer in voor de Lambada?"

"De Lambada lijkt me eerlijk gezegd ook wel erg gezellig, zuster Nicolettane. Ik zal Chantoile graag mijn persoonlijke verschoning schenken, ik draag nog enige stuks in mijn handtasje, ze zijn werkelijk zeer schoon wit en versierd met sierlijke bloemachtige rouches, een waar sieraad voor de derriere. Als ik me niet vergis hebben wij dezelfde afmetingen en ik vind het werkelijk ongehoord dat zuster Chantoile nu al weer

enige jaren in haar blote kont moet rondhupsen, het is een groot schandaal. Ik denk dat het geen pas heeft de Lambada zonder ondergoed te dansen als zusters onder elkaar, men wil toch zonder problemen elkaar de heupen kunnen betasten zonder meteen beticht te worden van valse bijbedoelingen.

Bij deze wil ik, zuster Michoise, graag officieel bekend geven dat ik het als een grote eer zou voelen wanneer ik bij zuster Chantoile een broekje mag aantrekken en achter haar aan mag sluiten in onze Lambada. Wilt u dan zo vriendelijk zijn om weer achter mij aan te sluiten, lieve Nicolettane? Dit wordt zeker grote pret voor ons allemaal, zusters. Sluit u alstublieft aan in onze rij, wij zijn onder elkaar.”

Michoise liep op Chantoile toe en haalde een broekje uit haar tasje. Ze stelden zich tegenover elkaar op, waarbij Chantoile beurtelings haar linker- en rechterbeen optilde, zodat Michoise tergend langzaam bij haar het broekje omhoog kon trekken, als om alle zusters een laatste keer van haar beschamend naakte billen te laten genieten.

“Je ruikt verrukkelijk billenkoek, jammer om je een broekje aan te trekken, zei ze met grote ogen omhoog kijkend.” Toen ze op oorhoogte beland waren fluisterde Michoise zachtjes: “Meisjes die klanten binnenhalen, kunnen veel broekjes betalen.” Zachtjes likte ze een aantal keren over Chantoile haar oor. Het gaf Chantoile een prettige rilling over haar rug, zodat

ze een instinctief stotende beweging maakte en haar borsten tegen Michoise drukte.

“Jij ruikt ook heerlijk, Michoise.” Zachtjes kustte ze haar in de nek.

“Rustig aan zusters, dan breekt het lijntje niet”, sprak Nicolettane vriendelijk glimlachend. “Laten we de Lambada dansen, dan kun jullie je heupen een beetje los werpen, dit zal nog goed van pas komen. Wat vindt je trouwens van Michoise haar borsten, Chantoile?”

“Mij geven ze een heerlijk gevoel, Nicolette. Heerlijk warm, zacht en hard tegelijk en toch strak en lekker los. Wij hebben zo te zien inderdaad dezelfde maten. Mijn god, ik voel nog de rillingen door mijn lijf trekken, ik krijg er kippenvel van.”

“Vrije Jetsers is misschien een mooie naam voor onze glossy”, sprak Michoise achterloos lachend tegen Chantoile. “Ik zie dat die van jou nog strak in de kooi zitten, waarschijnlijk niet aan toe gekomen tijdens het kussen met je beau, hè liefje. Onze Chantoile is helemaal hoteldebotel, ze kan niet eens op tijd haar behaaije uitgetrokken krijgen als ze sigaartjes zit te roken”, zei ze met een knipoogje. “Zal ik ze misschien even voor je los maken, liefje?”

Vrije Jetsers, ik zie het hier al helemaal voor me, werkelijk schitterend, dacht Nicolettane. “Laten we de Lambada dansen en onze kontjes lekker los schudden”,

sprak ze gekscherend, maar ze kreeg het er toch ook een beetje warm van. “Dansanda Lambada is geopend dames, kies uw kontje, het kontje van Michoise is van mij!”

“Zei ik dat nou?” dacht Nicolettane. Niet te geloven. Ik moet wel bevangen zijn door de hitte. Lalalalala lalalala lalalalalaah. Op Chantoile haar eerste grote vis!”

Jonge meisjesinstituut Wassie Koelie

Ze reden door de statige bakstenen poort. Wassie Koelie, jonge meisjesinstituut sinds 1984. Langzaam sloot het smeedijzeren hek zich achter hen.

“Zo meisjes, we zijn weer thuis, gedraag je nu. We houden allemaal van een fijne Lambada op zijn tijd, maar nu moeten we weer aan het werk. Wie heeft er vandaag buscorvee? De rest kan linea recta naar de wasserij, we zijn tenslotte geen liefdadigheidsinstelling.”

Het bleek Michoise te zijn. “Laat Chantoile je maar helpen, dat is misschien wat gezelliger. Kunnen jullie misschien samen nog wat keuvelen over je avonturen van de dag en wat tips uitwisselen. Ik voorzie een grote toekomst voor je Chantoile. En doe in hemelsnaam je haar normaal, je ziet er uit als om op te vreten en je vingers bij af te likken, ik word er niet goed van.”

“Dank je Nicolettane, ik voel een grote innerlijke behoefte om nog wat te keuvelen met onze vriendin. Dan kunnen we ondertussen even het busje kuisen, terwijl zij me de fijne kneepjes van het vak bijbrengt.”

Terwijl de meisjes in ganzenmars afmarcheerden naar de wasserij keken Michoise en Chantoile hen na. “Moet je toch eens kijken hoe mooi rechtop ze lopen met hun rolkoffertjes, met die mooie golfbeweging in de heupen lijkt het haast wel een ingestudeerde choreografie.

Onze opleiding heeft zijn vruchten afgeworpen, werkelijk schitterend, vind je niet Chantoile? Wat een mooie naam trouwens, ze klinkt mij in de oren als een zwoele kus tussen twee geliefden, hoe ben je daar zo aan gekomen?”

“Dat is wel een grappige anekdote. Ik zal ze je graag vertellen, als je me belooft dat je het niet verder zult vertellen.

“Dat belooft ik Chantoile, vertel me je verhaal.”

“Jaren geleden was mijn moeder al werkzaam als schoonmaakster bij onze zusters. Zij had een studentenhuus onder haar hoede, tot grote tevredenheid van iedereen, want het was een stel viespeuken. De resten van hun schranspartijen en drankgelagen zaten vaak metershoog tegen de muur en mijn moeder voelde het als een grote eer dat haar de verantwoordelijkheid voor deze zwijnenstal was toebedeeld. Steevast iedere vrijdag klokslag twee uur ging ze naar haar jongens om de negorij te kuisen, zodat ze hun weekend weer zouden kunnen verbrengen met onbetamelijk gebral en naakt rondhuppelende zuipwijven, zoals indertijd de gewoonte was onder studenten. Meestal lagen ze allemaal nog in hun nest rond deze tijd, want het weekend begon in de regel al op donderdag in die dagen.

Zo ook op die bewuste vrijdag. Zij ging goedgemutst naar haar jongens om wat te poetsen, de muren schoon te spuiten en de toiletten te reinigen. Terwijl zij met haar ontsmettingsmiddelen in de weer was op het toilet bezong zij de liefde middels liederen over amour en chevaliers. Een van de zuipschuiten raakte zodanig van haar gecharmeerd dat hij haar lieve woordjes ging toespreken toen zij bezig was op het toilet met haar verplichtingen. Hij zij dat hij nog nooit iemand zo mooi had horen zingen, dat ze zulke mooie haren had en hij vroeg haar of ze misschien geïnteresseerd was in een grote, dikke sigaar die hij aanstonds tevoorschijn zou kunnen toveren.

Mijn moeder hield wel van een verzetje en wilde zich deze kans op een lekker rokertje niet laten ontgaan. Ze zij volmondig ja en was direct de pisang. Stantepede trok deze casanova zonder pardon haar rokje over haar billen omhoog, greep haar bij de staart en voegde de daad bij het woord.

“Ik zal je wel eens een toontje lager laten zingen, jij vuile muziekhoer!” sprak hij bij wijze van ludiek woordgrapje zachtjes in haar oor. Mijn moeder schoot in een schaterlach en het ijs was direct gebroken tussen die twee.

Dit ging alles razendsnel, want ook in deze dagen werden er maar zelden broekjes verstrekt. “Dit tekent maar af op onze schitterend gesneden rokjes, mevrouw Chanel draagt ook niets anders dan numero cinq”,

waren indertijd de argumenten, maar ik ben me er zeker van dat er bedrijfseconomische redenen aan ten grondslag gelegen hebben.

Mijn moeder was een bedeesde vrouw van vlees en bloed en liet zich dit alles welgevallen, zoals de meeste vrouwen waarschijnlijk zouden doen in haar positie, geklemd tegen de muur van het toilet. Zij heeft nooit gezien wie de schavuit geweest is die haar zo onbetamelijk zonder pardon van achteren genomen heeft en ook de andere studenten spraken bij navraag slechts over de een of andere vage gast die zij her en der ontmoet hadden bij gelegenheden waar zij geen directe herinneringen meer aan hadden.

Dit is ook alles best goed mogelijk, want zij waren allen inderdaad met name geïnteresseerd in drankgelagen, schranspartijen en naakt rondhuppelende zuipwijken. Ze hadden zelden kameraadschappelijke gesprekken met elkaar, als om elkaar de naam te vragen, te praten over sport, studie, auto's, financiën en wat dies meer zij. Het ging daar in het geheel niet toe als bij ons in onze gemeenschappelijke zusterlijke liefde, Michoise. Al met al zette het gelukkig geen kwaad bloed tussen mijn moeder en haar jongens, dus zij kon haar baan behouden.

De vage gast heeft zich nooit meer laten zien en negen maanden later werd ik geboren. Zij noemde mij zingen-op-het-toilet, Chantoile.

Als ik bij haar ben en we zingen wat tijdens de afwas zeggen we nog vaak tegen elkaar “Ik zal je wel eens een toontje lager laten zingen, jij vuile muziekhoer!” We komen dan stevast niet meer bij van het lachen en zitten dan al snel alsnog die lekkere dikke sigaar te roken die mijn moeder indertijd door de neus geboord is door die schelm met zijn gladde tong.”

“Dat is een mooi verhaal Chantoile, misschien moeten we inderdaad maar twee keer nadenken als een vage gast ons een dikke sigaar aanbiedt, ik zal het in mijn achterhoofd houden. Zelf rook ik trouwens Panther Tango, dit is een prettig sigaartje voor de vrije vrouw van nu en morgen. Zullen we er samen eentje opsteken, als om onze zinnen te laten bedaren na deze spannende vertelling? Mijn hartje klopt als het gerikketik van een specht op zoek naar wormen. Als je niet mijn zuster geweest was had ik gelijk mijn kontje omhoog gedaan om het je aan te bieden, ter ere van de nagedachtenis aan deze vage gast, als was ik een hitsige hinde in de lente.”

“Dat lijkt me heerlijk, Michoise, voel je vrij om te doen wat je niet laten kunt, een sigaartje lijkt me zeer zeker gepast op dit moment. Wat een toeval is dit alles. Zojuist stak ik nog La Paz Miniaturas op met mijn beau en nu zit ik al weer bijna aan de Panther Tango met mijn zuster. Je kunt werkelijk allerlei sigaartjes roken op gezellige momenten die je geniet samen met geliefden, ik ben een bevoorrecht mens.

Maar vertel me toch eens, Michoise, hoe ben jij aan je zwoele naam gekomen? Ze klinkt me in de oren als het lieflijke gefluit van een nachtegaal dat me doet verlangen naar strelende vingertjes en kriebelend likkende kusjes over heel mijn lichaam.”

“Dar zal ik je graag vertellen, Chantoile, maar laten we toch eerst een sigaartje genieten in onze intimiteit. De boog kan tenslotte niet altijd gespannen staan. Dit is een prettig lang en dun sigaartje, zodat je met z’n tweeën maar een enkel exemplaar hoeft op te steken, werkelijk zeer voordelig en speciaal, ik zal ze je laten proeven.”

Ze stak het sigaartje op, nam enkele trekjes, blies tevreden kleine kringetjes uit en gaf het door aan Chantoile, die het ritueel herhaalde.

“Mijn moeder was een studente psychologie wier grootste hobby het was theorieën in het veld te beproeven. Zij bezat een grote charme en zette deze, armlastig als zij was, voortdurend in om grotere en kleinere gunsten te verkrijgen van leden van het andere geslacht.

Zij en haar medestudentes lachten zich vaak een kriek als ze er weer in geslaagd waren de een of andere schlemiel voor de kosten van de drankjes of de huur te laten opdraaien. Vol trots spraken zij erover dat de mannen aan hun voeten lagen en dat zij hun hele studententijd het best zouden doorbrengen op

gesponsorde wijze, dat ze dan vanzelf wel zouden slagen en dat het hen allen niets zou hoeven te kosten.

Zo besloot zij op een dag een studentikoze weddenschap af te sluiten om haar theorie te testen in het veld. Zij en de zusters van het dispuut besloten het er een weekend flink van te nemen en op bezoek te gaan bij de broederschap van de Franse Slag. Deze stonden er om bekend dat ze op vrijdag begonnen met het bereiden van de mooiste maaltijden uit de losse pols, het voeren van interessante discussies over belangwekkende onderwerpen, het schenken van exclusieve dranken en het roken van heerlijke sigaren. Vrouwen werden bij deze bijeenkomsten in de regel slechts toegelaten als animatie.

“Beste broeders”, sprak zij met hen af, “geef ons toch de kans u onze beste kant te tonen en u een wederdienst bewijzen voor alle eer die u de gastronomie aandoet met uw maaltijden. Laat ons toch deze keer de salade verzorgen voor uw feestmaal, zodat wij u kunnen bewijzen dat ook wij ons steentje kunnen bijdragen. Als het allemaal naar uw smaak is zullen wij niet in ons blootje hoeven rond te huppelen en zullen wij tezamen als gelijken praten, eten, drinken en sigaren roken. Als het niet naar uw smaak is zullen wij ons zonder morren voegen bij de decoratieve naakte huppelwijven.”

De broeders, lekkerbekken als zij waren, stemden hier mee in en mijn moeder ging druk in de weer met het

maken van een fraaie salade volgens beproefde recepten uit het kookboek. Zij was echter niet zeer ervaren in de keuken als ook haar zusters niet, dus wat ze ook probeerden, het wilde niet lukken. Alles wat zij bereidden was te ondermaats om op tafel te kunnen zetten bij de broeders.

Mijn moeder wilde niet voor schut gaan als iemand die geen salade kan maken en alsnog naakt moeten rondhuppelen, dus besloot zij ten einde raad de pizzeria te bellen om een salade Mista en een salade Nicoise te bestellen. De koerier belde aan en mijn moeder moest bekennen dat ze geen rode cent had om hem te betalen, want zij had haar laatste stuivertje besteed aan kostbare ingrediënten.

Toen hij een kwartiertje later weg ging schonk hij haar nog een flesje witte wijn met de ironisch spottende woorden: “je moet toch wel een verschrikkelijke huppeltrut zijn om dit te doen voor twee salades zonder drank. Ik hoop dat u snel nog eens belt, wij helpen u graag verder met uw studie.”

Dit was het begin van mijn moeders’ legendarische salade Michoise, die bij de broeders zeer goed in de smaak viel en waarmee zij nog menige avond als volwaardig zuster van de broederschap heeft opgeluisterd.

“Liever hadden wij uiteraard genoten van u als naakt huppelende bosnimf, want uw schoonheid komt ons voor als zeer de moeite waard om naakt te genieten,

laat daar geen misverstand over bestaan, maar ik vrees dat wij toch met u zullen moeten praten, eten, drinken en roken, want deze salade is werkelijk heerlijk fris en keurig opgemaakt”, zo spraken de broeders.

“Wij zullen er zeker en vast nog wel in slagen op een later moment enkele scharrelkipjes op te doen, dus wat ons betreft kunt u aanschuiven.”

Negen maanden later werd ik geboren. Mijn moeder slaagde met vlag en wimpel voor haar studie, maar koos toch voor een werkzaam leven in de catering. “Een goed gerecht is een kwestie van keuze”, zo luidt het devies onder haar portret in de eregalerij van de broederschap.

“Dat is een pittig verhaal Michoise, dat mij tot nadenken stemt en dit is een lekker geurig sigaartje. Ik heb me nooit gerealiseerd dat een psychologe zo bij de pinken kan zijn. Laat ik maar even een doekje over de stoelen halen, dan kun jij hem verder oproken, dan is dat alles ook weer gedaan. Moeten we onze beschermende overalls nog aantrekken, denk je?”

Michoise leert Chantoile een lesje

“Of we onze overalls nog moeten aantrekken, vraag je me? Heb je soms zitten slapen gedurende onze opleiding, of denk je dat wij onze koffertjes slechts als buitenissig accessoire met ons mee rollen, als waren wij een stel luxe mannequins met geen ander doel in het leven dan onze wiebelende kontjes te showen? Zou je hier ook zo gemakkelijk mee omspringen als ik je beau was geweest?

Weet je wat: ik ben je beau en jij bent Chantoile die een doekje over de stoelen wil halen, ik wil wel eens zien of je het goed onder de knie hebt en of je je lesje geleerd hebt.”

“Oké Michoise, ik wil dit graag met je proberen, maar dan wil ik er wel graag een studentikoos weddenschapje aan verbinden. Als ik het tot een goed einde breng zul jij me de haren wassen en borstelen en als ik het er niet goed vanaf breng zal ik je kunstig de nagels lakken.”

Michoise stemde hier mee in en zij sloegen elkaar op de hand om de weddenschap te bezegelen. “Laten we maar beginnen.”

“Goedemiddag meneer, wij hadden afgesproken dat ik nogmaals langs zou komen om uw huiselijke situatie door te nemen. Ik denk dat een innige omhelzing wel

op zijn plaats is, aangezien onze vriendschap al zo ver gevorderd is.”

Zij nam Michoise stevig in haar armen en drukte haar stevig tegen zich aan, waarbij ze haar rechterhand direct naar haar billen liet gaan terwijl zij kusjes in haar nek liet kriebelen. “Ik ben zo blij u weer te ontmoeten meneer, wij hebben nog zoveel te bespreken.”

Michoise zuchtte: “U hebt gelijk Chantoile, ik praat erg graag met u. Als u er geen bezwaar tegen maakt leg ik graag even mijn handen te rusten op uw billen, anders raak ik maar vermoeid tijdens onze begroeting.”

“Voelt u zich niet bezwaard meneer, legt u liever uw handen in mijn broekje. Een lieve zuster heeft het me ter beschikking gesteld, mijn billen zijn heerlijk zacht en warm, voelt u maar.”

“Wilt u werkelijk suggereren dat ik onder uw rokje in uw broekje voel, als was u een tochtig teefje en ik geen heer? Foei Chantoile, schaamt u zich niet?

“In het geheel niet meneer, helpt u mij liever uit mijn rokje en broekje, zodat ik mijn overall kan aantrekken om direct te beginnen.”

“Dat zal ik graag doen Chantoile, gaat u alstublieft hier eventjes liggen in het gras op uw jas. Het is pas gemaaid en ruikt heerlijk groen. Ik leg me bij u en help u verder.”

Michoise trok achtereenvolgens het rokje, het broekje, de schoenen en de panty uit bij Chantoile. "U bent werkelijk zeer fraai geschoren mevrouw, laat mij uw naaktheid bedekken met mijn zachte hand, als om u niet in verlegenheid te brengen. U voelt werkelijk heerlijk warm, laat mij snel uw truitje en behaasje uittrekken, voordat u oververhit raakt."

"Dank u meneer, u bent werkelijk de vriendelijkheid zelf, wat me doet verlangen naar strelende vingertjes en kriebelend likkende kusjes over heel mijn lichaam. Misschien kunnen we op een later moment nog een overalletje aantrekken en een doekje over het een en ander halen. U kunt mij hier direct een lesje leren door mijn kontje te likken, het is zeer schoon en ruikt heerlijk."

"Dat zal ik graag doen Chantoile, steek het maar omhoog alstublieft", sprak Michoise ontdeugend grinnikend. "Ik vrees dat dit betekent dat mijn nagels vanavond niet gelakt gaan worden, maar ja, je bent een Wassie Koelie meisje of niet."

"Zo is het maar net, meneer! Dit ging overigens wel erg gemakkelijk, Ik zei het meer bij wijze van spreken. Ik verdenk je er van dat je graag mijn haar wast en borstelt, Michoise."

"Dat is zo, Chantoile. Waar staat geschreven dat een mens geen weddenschappen mag verliezen? Ik ben

trouwens ook gediplomeerd kapster, het is mijn lust en mijn leven, als je het graag weten wilt."

"Prima", sprak Chantoile aarzelend, "Ik zal mijn kontje omhoog steken om je in de gelegenheid te stellen je woord gestand te doen bij eerstvolgende gelegenheid dat het je schikt, maar het staat u ook volledig vrij er naar eigen inzicht vanaf te willen zien."

"Nee, nee, ik doe het graag, u bent werkelijk zeer schoon u ruikt heerlijk, zoals ik eerder al zei. Hebt u al eens uw kontje laten likken, of is dit uw eerste keer?"

"Dit is mijn eerste keer, ik ken het alleen maar als beledigende uitdrukking", sprak ze blozend met wijd geopende ogen. "U wilt toch niet beweren dat u daadwerkelijk mijn kontje gaat likken? Mijn haar wassen en borstelen is ruimschoots voldoende, mijn kontje likken vind ik wel erg intiem."

"Ik hoop dat je er van geniet zoals ik doe, Chantoile, mijn tong is zacht en soepel. Ik vind jouw kusjes ook heerlijk kriebelend. Sta me toe je kontje te likken, het is werkelijk een heerlijk gevoel, maak je geen zorgen, alstublieft."

"Lieve Michoise, het zal me een grote eer zijn mijn kontje door u te laten likken zoals het in uw familie blijkbaar de gewoonte is. Wij zijn goede vriendinnen, wie zou ik dan zijn om u af te wijzen in mijn intimiteit te likken? Ik schaam me om hier alsnog mijn kontje te